# De taallessen in de Dominicus

Mariëlle de Jong

De redactie van de Dominicuskrant vergadert een keer per maand op vrijdagmiddag. In de pastorie is het dan meestal rustig, een soort “stilte voor het weekend”. Op vrijdag 18 september vond de redactievergadering voor een keer wat eerder op de dag plaats. En wat was het leuk om toen een glimp op te vangen van wat er op vrijdagochtend allemaal in de pastorie gebeurt.
Alle zalen zijn dan bezet, en overal zitten groepjes mensen gebogen over boeken en schriften of te werken op een laptop. Elke vrijdagochtend, ook gedurende de zomervakantie, worden er van 10:00 tot 12:00 uur taallessen gegeven in de Dominicus. Deze lessen worden gegeven door vrijwilligers.
Een van de docenten vertelde dat er elke vrijdagochtend ongeveer dertig ongedocumenteerden Nederlandse les volgen. Iedereen op zijn eigen niveau: van mensen die nog niet kunnen lezen en schrijven tot vergevorderden. Als de cursisten rond 12.00 uur de pastorie verlaten, blijven de docenten nog even napraten. Een gezellige nazit, maar ook een moment om de lessen van die ochtend te bespreken en die voor de volgende week voor te bereiden. ○

# Naar de gevangenis …

Kees Sluis

**Misschien speelt u wel eens het spelletje ‘Ganzenbord’. Gooi je een ongelukkig aantal punten met je dobbelstenen, dan kun je ‘in de gevangenis’ belanden. Daaruit kun je worden bevrijd door een medespeler of door een of twee beurten over te slaan.**

Maar ‘naar de gevangenis gaan’ is voor asielzoekers in Nederland geen spelletje. Dat ondervond N., een van de cursisten van onze Taalgroep, kort vóór de zomer. We mogen hem in de krant geen naam geven, want hij is volgens de Nederlandse regels een ‘illegaal’. N. werd op een avond aangehouden en omdat hij geen ‘geldig identiteitsbewijs’ kon laten zien, werd hij opgepakt en naar het detentiecentrum Rotterdam gebracht.

N. is 10 jaar geleden uit Nigeria gevlucht, een groot land in West-Afrika waar geweld tussen stammen en religies aan de orde van de dag is. Hij had een kind verwekt, maar kon in Nigeria niet zorgen voor het levensonderhoud van zijn gezin. Net als veel andere Nigerianen ging hij op weg naar ‘een plek waar het beter zou zijn’. Via een gruwelijke reis over land en water – wij zullen u de details besparen – belandde hij in Italië. Het lukte hem om een tijdelijk baantje in de metaalindustrie te krijgen. Maar de baan hield op, hij vond geen ander werk en ging verder op reis naar West-Europa. Zo belandde hij 3 jaar geleden in Nederland. Hij kreeg opvang in een Amsterdams onderkomen voor asielzoekers en kwam via mond-tot-mond reclame bij onze Taalgroep terecht. Daar is hij een ‘snelle leerling’; binnen korte tijd wist hij zich de basis van het Nederlands eigen te maken.
Voor de kenners: zijn taalniveau beweegt zich nu ongeveer op A1.

Op een vrijdagmorgen kregen wij plotseling een telefoontje met een onbekend nummer. Met de gevangenistelefoon (daarop kun je niet terugbellen) mocht hij kort met ons contact hebben over zijn situatie. Zijn bericht veroorzaakte een schok bij ons als docenten en zeker ook bij zijn groepsgenoten in de cursus. Zit deze zachtaardige Nigeriaanse jongeman die meestal een geinig petje draagt, in de